קרבן is the same as a קרבן

אשם היינו קרבן -

OVERVIEW

The גמרא sought to refute the ק"ו by arguing that only גמרא can be מהייב an מהייב אשם, but not עדים; to which the גמרא responded אשם, and therefore just as עדים can be חטאת according to "ר"מ, they can also be מהייב an מהייב shows that this view is contradicted elsewhere.

תוספות explains that the meaning of אשם היינו קרבן, is -

-¹דלרבי מאיר עדים מחייבין אותו אשם

That according to דים, the עדים obligate him to bring a קרבן אשם, even if he contradicts the עדים and does not admit.

asks: תוספות

תימה דבמתניתין דד' שומרין (שבועות דף מט,א ושם) תנן –

It is astounding! For we have learnt in the arms in the beginning of 'כרק ד' in the beginning of 'כרק ד', if an owner of an ox said to his watchman, by whom he deposited this ox -

-3היכן שורי נגנב משביעך אני ואמר אמן והעדים מעידים אותו שאכלו משלם כפל "Where is my ox?" and the שומר הנם answered him 'it was stolen'; the owner said to the ה"ש, 'I am administering an oath to you concerning this ox that it was stolen', and the π " answered אמן, and then witnesses testified that the π " ate the ox, the ruling is that the π " must pay double to the owner. However if the π " w, after he swore that it was stolen, he -

הודה מעצמו משלם קרן וחומש⁵ ואשם⁶

Admitted on his own (without any עדים testifying) that he indeed ate it; the ruling is that the ח"ש pays the principal plus a fifth to the owner, and in addition is obligated to bring a קרבן אשם for swearing falsely. It is evident from this משנה that -

– אבל על פי עדים אין משלם חומש ואשם

However if he was forced to pay by the testimony of עדים he does not pay the עדים he does not pay the עדים he does not pay עדים אשם הומש ואשם להבן אשם מחום להומש ואשם להבן אשם מחום להומש ואשם להבן אשם מחום להומש להו

 $^{^{1}}$ We cannot therefore refute the אים by arguing מחייבו אשם, for מה עדים are also מחייבו אשם.

 $^{^{2}}$ In our texts the גירסא in the מעגבו is שאכלי . See however תוס' there ד"ה והעדים that the מאכלי is שאכלי .

 $^{^3}$ The rule is that if a שומר חנם claims that the פקדון was stolen from him (and therefore) he is פטור; if it turns out that he stole it, then the מייב כפל si טוען טענת גגב בפקדון.

⁴ He accepted the oath; meaning he swore that it was stolen.

⁵ The fifth is actually a fourth; if he ate an ox worth four it he must add one more it, paying five it. The addition (of one) is a fifth of the entire payment (of five)

 $^{^{6}}$ This is known as the אשם גזילות which the תורה states in ויקרא.

for the שבועת שקר, since he does not admit to it. This contradicts our גמרא which states that עדים obligate him to bring an אשם according to ד"ל, even if he does not admit.

תוספות responds to an anticipated answer that perhaps that שבועות in שבועות follows the view of the חכמים who maintain that עדים are not אשם an מחייב:

- מאיר הגוזל קמא (בבא קמא דף קח,א) ומוקי לה בפרק הגוזל קמא כרבי מאיר הגוזל קמא (בבא קמא ברק הגוזל קמא ומוקי לה בפרק הגוזל קמא משנה אחל בפרק הגוזל קמא and it was established in פרק הגוזל קמא is according to ר"מ. The question is how can this משנה follow the view of ר"מ, when ר"מ maintains that עדים obligate him to bring a קרבן אשם?!

מוספות answers:

ריש לומר דסוגיא דהכא דלרבי מאיר עדים מחייבין אותו אשם – And one can say; that the מרא אמרא here, which maintains that according to עדים do obligate him to bring an אשם -

- לא יעמיד ההיא משנה כרבי מאיר

Will not establish that aforementioned משנה according to ב"מ -

-⁹אלא כדבעי לאוקמה התם כשאכלו טריפה

But rather as the גמרא there initially wanted to establish it that it is in a case where he ate it when it was a טריפה.

ההיא סוגיא דהתם דסבר דלרבי מאיר עדים לא מחייבי אשם – אחר מאיר עדים לא מחייבי מאיר עדים לא מחייבי אשם And conversely that סוגיא there, which maintains that according to די"מ the משדת and that is -

-משום דגבי אשם כתיב והתודה

Because by an מורה מורה writes והתודה [and he will confess]¹¹, that סוגיא there -

– לא סבר כסוגיא דהכא דאשם היינו קרבן

Will not agree to our סוגיא here that אשם is the same as קרבן.

_

⁷ קו,ב.

 $^{^{8}}$ The אמרא there ask on this משנה why is it that if the עדים testified that he ate it, the ruling is that he (merely) pays לפל ; he should pay 'ד' , since he had to שחט the ox. Initially the אמרא answered that he ate it when it was a גמרא (it died on its own). There was no שחיטה and therefore no 'ד' וה'. The אמרא asked why are we saying that he ate it as a נבילה (where the it was a שחיטה) טריפה (where the that he ate it as a מרא בהיתר) and therefore he is שחיטה from 'ד' וה' The אחיטה answered that the משנה is according to שחיטה who maintains that a שחיטה שחיטה שחיטה שחיטה, such as the שחיטה is considered משנה שחיטה שחיטה שחיטה שחיטה שחיטה שחיטה שחיטה שחיטה שחיטה 'ד' וה' וה' of חיוב and that this משנה that this משנה sourcerning the יד' וה' (שריפה 'Thinking it over' # 1.

⁹ The משנה will disagree with ר"מ and maintain that a שחיטה שאינה (like a שחיטת טריפה) is שחיטה אלא, and the משנה is discussing a case of שחיטת עריפה, therefore there is no ד' וה'.

¹⁰ The רש"ש amends this to (נשא] והתודו (concerning an איל אשם). The פסוק of ויקרא ה,ה in ויקרא ה,ה ויקרא האשם and not an כשבה או שעירה לחטאת. אשם and not an אשם.

¹¹ A קרבו אשם cannot, therefore, be brought unless the sinner confesses.

תוספות responds to an apparent difficulty. According to the סוגיא there that (even) הי"מ is of the opinion that עדים cannot be אשם מה אשם, then we can refute the ק"ו, by arguing מה לפיו מהייבו אשם however שאין מהייבו אשם. The answer is -

ויליף במה הצד מפיו ועד אחד כדמסיק הכא:12

That שבועה will derive that עדים are שבועה from a שבועה from a פיו and מה הצד and sthe מה מהא concludes here.

SUMMARY

There is another סוגיא which maintains that even according to פיו , only פיו can be מחייב an מחייב but not עדים, since by אשם (as opposed to תורה the תורה mentions).

THINKING IT OVER

1. תוספות proves that the משנה (of שבועות) in which עדים are not אשם an מחייב are not גדילה according to "ר"מ, since we establish it that he ate it when it was a מריפה and not a משנה However this merely proves that the עדיפה משנה agrees with מחיטה מחייב מחיטה שאינה ראויה (שחיטה אינה ראויה that the the the the the עדים מחייבין אותו אשם (וקרבן) מחיטה שונה ראויה מחייבין אותו אשם (וקרבן).

2. תוספות concludes that the other סוגיא will derive that שבועה is מחייב a from the same אבר as the גמרא here. Seemingly it is not understood why חוספות needs to mention it. Just as according to that סוגיא לאויב האיב אשם is פין אשם is מחייבו אשם, so too according to our מחייבו אשם is not susceptible to חומפות . It is therefore self evident that however we explain our סוגיא here (from the סוגיא there! Why does תוספות need to mention it?!

¹⁴ See (עד"ז) in (בסוף המסכת).

¹² In our אמרא מפרen though ה"ים maintains that אשם היינו קרבן and we cannot refute the מהרא saying מה לפיו מה לפיו שכן אינו ס פירכא was eventually refuted by the שכן מחייבו קרבן וכו' מה לפיו שכן אינו ס פירכא אינו קרבו השוה from שבועה מחייב מחייב מחייב אינו פיו וע"א ס צד השוה א בהכחשה וכו' נפיו נע"א מחייב בהכחשה וכו' the same שבועה מחייב מבסרוות there. See (however) 'Thinking it over' # 2.

¹³ See footnote # 8.

¹⁵ See footnote # 12.